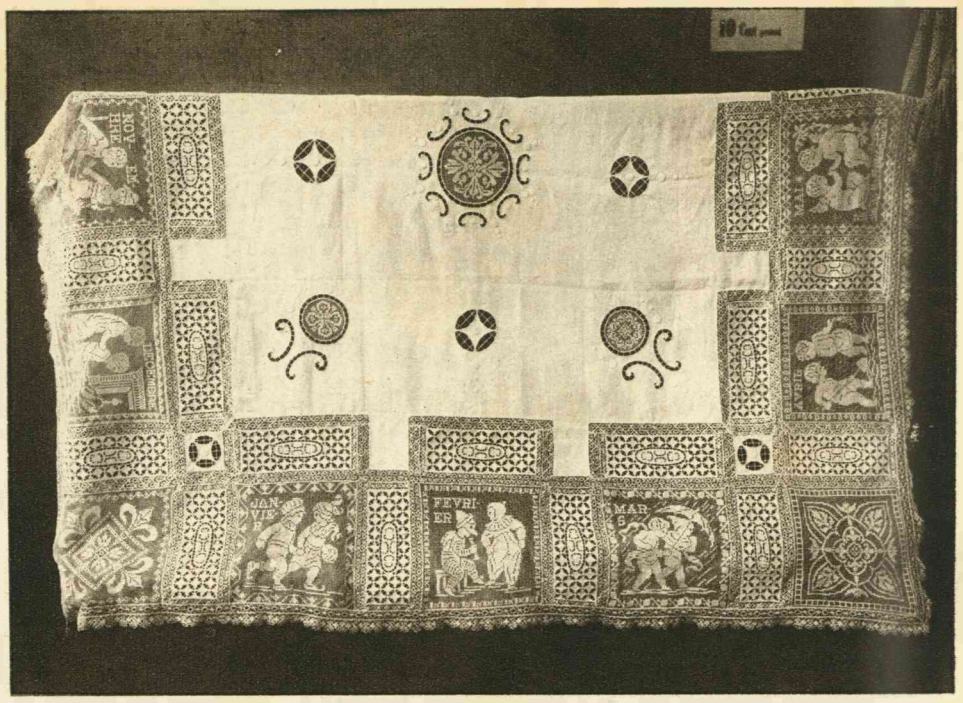

DE BAZAR VAN TESSELSCHADE. *(foto's „Rembrandt")*

In de kunstzalen d'Audretsch, Hoogewal te 's-Gravenhage, wordt gehouden de jaarlijksche bazar, die zich evenals vorige jaren kenmerkt door tallooze voorwerpen van nut en smaak, door rappe vrouwenhanden vervaardigd. Onze foto's stellen voor, links: Kijkje in een der zalen, met een fraaie uitstalling, waaronder eenige prachtige lampekappen, mooi kindergoed enz. enz. Rechts: de clou der tentoonstelling: een buitengewoon mooi en kunstvol handwerk. Dit tafelkleed is uit een lap wit linnen vervaardigd. De eenige versiering bestaat uit verschillend borduurwerk, afgewisseld door figuren van doorgestopt knoopwerk. Dit stuk, dat geprijst staat voor f 320.—, is alleen reeds een bezoek waard.

„O", zei ze haastig, „dat hoeft niet. Dat zei ik zóó maar, om haar er af te houden, maar het kan best blijven liggen zoo. Maar wil je eens wat anders voor me doen?"

„Graag!" — „Haal dan eens 'n glas bessensap voor me!"

Hij ging de kamer uit, en héél voorzichtig, maar toch vlug voor een invalide, stapte Truus het bed uit, hinkte naar het schrijfbureau en borg den brief in een klein laatje. Dadelijk kroop ze er weer in. „O, wat gelukkig", dacht ze, „dat die brief nog niet was weggestuurd. Wat slecht van mij, van een man als Johan zóó te schrijven. Als hij het eens wist!" Tranen van berouw kwamen haar in de oogen, ze voelde zich een groote zondares toen Johan met een blij gezicht haar het glas voorhield, en stamelend kwam haar „dank je" er uit....

. . . . . .

Terwijl zij dronk dwaalden zijn oogen naar de aangrenzende kamer en over 't schrijfbureau. Hij zag alles nog, zooals 't daarstraks geweest was, alléén de brief was weg. Toen begreep hij haar deemoed en dacht: „Het is het beste zoo!"

Oom Ties en de Spoortrein

Zijn neef Emiel, dien ge allen wel gekend hebt, deed me het verhaal, en ik kan 't niet onder me laten, het over te vertellen.

We zaten bijeenen, ter gezellige zwamtafel bij Pier den Daalder. Er was geboomd over velerlei. Daar kwam Black, Piers robbedoezige poedel, wat onverwacht tegen Emiels schouder opdansen, en Emiel schrikte daarvan, sprong overeind, maakte afwerende gebaren en ging bijna aan den haal. Voor Black verhoogde dit de pret nog; hij sperde den bief-rooden bek, en bereidde zich tot een nieuwen aanval voor, door Pier en ons natuurlijk echter reeds in aanleg verijdeld.

„'t Is uw eigen schuld, jong, ge moet niet zoo bang zijn," lachte Pier, „die beesten bemerken aan u als ge bang zijt, en zijn dan niet meer te houden."

„'t Is als met kinderen," viel er een bij „die zijn het liefst voor menschen, die van kinders houden. Ze voèlen dat."

En een gesprek over dit onderwerp ontspon zich.

Emiel zei: „'t Zijn niet alleen levende wezens, die gevoelen hoe ge over ze denkt en u daarnaar behandelen, zelfs doode voorwerpen lijken dat te doen. Spoortreinen bijvoorbeeld...."

En wij lachten allen, want Emiel kon zot uit zijn hoek komen, menigmaal.

„Ge kunt me gelooven," deed hij vol overtuiging, „ik weet het van eenen oom van me, die het met den spoortrein te kwaad had. Het was in den ouden tijd, toen ze pas reden, en bang dat hij er voor was! Onbeschrijfelijk. En de spoortrein is hem nooit ter wille geweest.

Noem het toeval, maar in zóó'n toeval geloof ik niet. Daar zit meer achter, zeg ik."

„DE MEIKEVERS".

Een tooneeltje uit Eugène Brieux' blijspel in drie bedrijven: „De Meikevers", dat met veel succes door „Die Haghespelers" wordt opgevoerd. V.l.n.r.: Anton Roemer — de Ridder; C. Dommelshuizen — Vader Langlois; Oscar Tourniaire Jr. — Brochot; Willy Mensink — Isabella; D. Lobo — Pierre; Hans Bruning — Een mijnheer; Ida Schwartz — de juffrouw van de 4e verdieping. *(foto Coupée)*

Wij stonden er allen op, dat hij het vertellen zou. Hij wou wel, waarom niet? En nadat hij zijn pijp versch gestopt had, en den kring van toehoorders met een kennersblik op hun ernst had geproefd, begon hij:

„Goed dan, ik ga jullie dan de avonturen vertellen, die mijn oom Ties met den spoortrein had. Of liever, de avonturen die hij er niet mee had, want hij heeft nooit van zijn leven, en hij is toch heel oud geworden,.... hij heeft, zeg ik, nooit van zijn leven.... Maar neen, ik ga mijn verhaal niet vooruitloopen, zooals de feuilletonschrijvers wel eens zeggen.... Die oom Ties was eigenlijk geen oom veet ge, geen zuivere oom, maar een oudoom. Ik heb het verhaal van mijn grootvader, zie je. Toen de eerste spoortrein in het land reed, was oom Ties een man van middelbaren leeftijd. Hij vloekte en raasde als een duivel tegen het zwarte monster, toen hij het voor het eerst zag. Hij vroèg, aan wièn hij het vroeg, weet ik niet... maar hij vroeg waar het met de goede zeden naar toe moest, bij dit en bij dat, want wat was nog een goede naam; je ging als dief, wellusteling, moordenaar in den trein zitten, en die reed zoo gauw en zoo ver, dat je slechte reputatie je niet volgen kon, en in een andere stad, waar geen haan er meer naar kraaide wat je op je geweten had, zat je als een lelie-blanke, deugdzame onbedorven zuigeling, en kon je tot de hoogste ambten in de gemeente of in de kerk of in het armbestuur benoemd worden. Nou, en daarmee stond en viel de heele zedelijkheid, die toch maar het fondament van de samenleving is. En het was niet alleen met de zedelijkheid, maar ook met de veiligheid, met de dagelijksche rust, met de schoonheid van het landleven was het al even miserabel gesteld. U alle redenen op te noemen waarom oom Ties een hekel aan den spoortrein had,... ik zal het wel zalig uit mijn hoofd laten. Hij kwam er niet over uitgepraat. Het was zijn nachtmerrie. Met dozijnen van families heeft hij ruzie erover gekregen, met de heele buurt was hij in onmin, want door de jaren won de spoortrein hoe langer hoe meer aanhangers. Oom Ties bleef nochtans op zijn stuk staan. „Zoolang ik leef, kruip ik er niet in," placht hij te zeggen. Nou, en dood zou hij er zeker niet in kruipen. Dat klopt. Dus we zouden het wel nooit beleven, en het kon ons eigenlijk ook maar een heel klein beetje schelen ook.

Maar op een keer was hij met mijn grootvader, die nog weer veel ouder was dan hij, de buurt van het station uitgewandeld. Grootvader had een even grooten afkeer van den spoortrein als oom Ties, en zou er wel evenmin ooit van zijn leven mee reizen. Maar op dien dag — of de twee oude heeren een morgenglaasje gedronken hadden, ik weet het niet, en grootvader, die het met tranen in de oogen van het lachen vertelde, liet dat delicate punt ook onaangeroerd, — maar op dien dag zegt grootvader zoo mallend: „Daar hebben wij toch allebei maar nooit ingedurfd."

„Niet ingedurfd?" valt oom Ties uit, „niet ingedurfd? Ik niet? Jij bent misschien bang, dat is mogelijk, maar wat mijn persoon betreft, ik verdraai er mijn hand niet voor."

Met een gezicht of hij het in Keulen hoorde donderen, keek grootvader hem aan. „Nou, nou," suste hij.

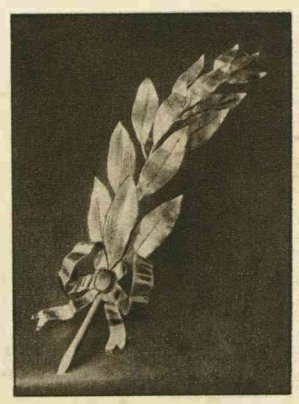
„Niks geen nou, nou," viel oom uit, „wat let me? Ik heb een afschuw van den spoortrein, maar bang? Bang? Dat zal ik je subiet laten zien." Met stapte hij naar binnen en commandeerde op hoogen toon een biljet. Hij zei grootvader een perronkaartje te nemen en deze deed het. „Of ga je mee?" vroeg oom. Grootvader vond dat naar het perron voor dezen eersten keer al mooi was. De man aan het loket zei, dat oom zich haasten moest, want de trein stond op vertrekken. Deze waarschuwing werkte noodlottig, want de oude heeren raakten er zoo van in de war, dat ze nergens meer hun kaartjes vinden konden. Toen de trein affloot, bemerkten ze allebei dat ze ze aldoor in de hand hadden gehad. Maar het was te laat; toen ze buiten adem boven kwamen, was de trein weg. „Maar er komt gauw een andere, mijnheer" troostte een beambte. En de andere kwam na eenigen tijd werkelijk. Oom Ties liep er gauw heen, en nam een plaatsje in. „Ziezoo", zei hij, „dat

J. SCHULLER. **C. C. W. HUSTINX.** †

De heer J. SCHULLER, te 's-Gravenhage, kamerbewaarder van Z. Exc. den minister van Koloniën, herdacht verleden week den dag, dat hij 50 jaar in 's lands dienst was. — Te Maastricht is overleden de heer C. C. W. HUSTINX, oud-lid der Provinciale en Gedeputeerde Staten.

VOOR TURNERS.

Links: Zilveren lauwertak (de jongste tak) die als wisselprijs beschikbaar is gesteld voor dames-turnvereenigingen op den jaarlijkschen sluitingsdag van den R. T. B. De tak is — voor den eersten keer — gewonnen door de dames-turnvereeniging Ulisses op 24 October 1915 te Rotterdam — Rechts: Zilveren Wisselbeker voor heeren-turnvereenigingen, beschikbaar gesteld door de „Vereeniging tot Veredeling van Volksvermaken", op den jaarlijkschen sluitingsdag van den R. T. B. Voor de eerste maal werd deze beker gewonnen door de heeren-turnvereeniging Ulisses op 24 October 1915 te Rotterdam.